

[Ingvard Dahl.]

dømmelse af sikkerhedsfonden, som ministeriet foretager, beror udelukkende på to vurderinger, som efter bestyrelsens synspunkt er fuldkommen uacceptable. Det ene synspunkt er, at en meget væsentlig del af tilgodehavenderne hos afdelingerne er uerholdelige, og det andet er dette, at muligvis også en del af indskudskapitalen er tabt. Men her har der indsneget sig en ganske mærkelig misforståelse. Ministeriet har overset, at de tilgodehavender, der kunne være tale om at afskrive på, nemlig tilgodehavenderne hos Kantorparken og Brønspark, med ministeriets godkendelse er trukket hjem i løbet af indeværende år. Det kan man se af de akter, der foreligger i boligministeriet. Og lad mig føje til: hertil kræves der ikke bistand fra en statsautoriseret revisor; der er simpelthen sket dette, at ministeriet har taget regnskabet for afvigte regnskabsår og glemt, hvad der er sket i indeværende år. Det skyldes muligvis, at den tilsynsførende er ny på dette område, kun har været medlem en tre måneders tid, og naturligvis kræves der både rutine og kendskab til regnskabsforholdene for at trænge ind i så omfattende et regnskab som Socialt Boligbyggeris. Men jeg synes jo dog, det er et lidt stift stykke, at man i det høje ministerium begår, skal vi sige, så grove regnskabsmæssige fejl. Den vurdering, som ministeriet har foretaget af de ældre afdelinger, er uholdbar. Jeg skal her blot minde om, at disse ejendomme er opført i et omkostningsniveau på mindre end det halve af det nuværende. Lejen, der ligger i bunden af det, der betales i København i dag, ligger på 12—13 kr. pr. m² etageareal.

Endelig er der spørgsmålet om foreningens likviditet. Det er et spørgsmål, som bestyrelsen efter sagens natur stedse har opmærksomheden henvendt på, og der forelå ved det sidste bestyrelsesmøde for den tilsynsførende en likviditetsoversigt, der viste, at likviditeten var i orden. Der er altså ikke nogen særlig grund til panik og særlig ikke til en sådan fremgangsmåde som den, den højtærede indenrigs- og boligminister har anvendt. Skulle der ikke komme en lejeforhøjelse i den nærmeste fremtid, kan likviditeten midlertidigt klares ved, at man nedsætter vedligeholdelsesudgifterne. Socialt Boligbyggeri har imidlertid både ved denne og tidligere lejeheder givet udtryk for, at det var en vej, man nødigt ville gå. Det er ikke en vej, som for dette eller andre sociale boligselskaber betragtes som tilstræbellesværdig.

Jeg skal endelig til slut sige, at foreningens bestyrelse i flere år har været opmærksom på de vanskeligheder, som den uforandrede lejeindtægt under et stærkt stigende omkostningsniveau medfører for det sociale boligbyggeri. Disse vanskeligheder har foreningen gentagne gange gjort ministeriet bekendt med, og der er således ikke tale om, at ministeriet har nødigt at belære en genstridig bestyrelse om principperne for en sund administration.

Den højtærede minister kom med en udtalelse om, at foreningen skal saneres. Rent bortset fra det uheldige ordvalg, nemlig ordet „sanering“, der minder stærkt om likvidation — og det er vel ikke den højtærede ministers mening at ville likvidere hverken dette eller samtlige andre boligselskaber her i landet —, skal jeg blot pege på, at arbejdet i bestyrelsen og repræsentantskabet i de sidste vanskelige år stedse har haft det formål at bevare foreningen intakt, således at den var i stand til at fortsætte sin samfundsgavnlig virksomhed, og den højtærede minister ved jo selv, hvilke vanskeligheder man må kæmpe med i disse år som bygherre. Jeg tror ikke, at disse vanskeligheder vil blive mindre efter den højtærede ministers aktion mod Socialt Boligbyggeri.

Lorentzen: Rigsdagen er jo ikke ganske ukendt med, at lov om leje søges forlænget midlertidigt, fordi der ikke har kunnet skabes et flertal om en ændring i den retning, vedkommende minister har ønsket. Derfor har det i de sidste år været en stadig tilbagevendende begivenhed, at man måtte ty til en forlængelse, da ingen turde bestride nødvendigheden af en lovgivning vedrørende lejeforholdene.

De samme bemærkninger kan tildels også gælde loven om boliganvisning og loven om byggeri med offentlig støtte. Det er såre forståeligt, at disse love volder mange vanskeligheder og fremkalder svære og alvorlige overvejelser. For det første er det meget tungt stof, og dernæst berører det noget meget centralt og personligt i vor daglige tilværelse, således at kun et fåtal af landets befolkning kan skyde spørgsmålet fra sig og vel ikke nogen kan frigøre sig for de meget store økonomiske interesser, der knytter sig til loven om byggeri med offentlig støtte, thi denne lovgivning og administration kan, om den ikke behandles rigtigt, angribe hovednerven i vort lands økonomi.

Det, der volder misæren, er jo den forhåndenværende boligmangel. Kunne det nuværende boligbehov alene udledes af befolk-